

- 02 Leder
- 03 Andakt
- 04 Madagaskar
- 06 Kamerun
- 08 Årsmelding
- 10 Tyskland
- 12 Zanzibar
- 14 Minneord
- 14 SMR i Ulstein
- 15 Testament-gave

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 1 • 95. ÅRG. • 2026

Støtt arbeidet:

I midten av bladet finner du en giro for medlemskontingent og misjonsgaver.

Støvete veier og lange reiser hørte med i tjenesten. Her er Sonja Küspert på vei til et helsesenter i Blånildalen i Etiopia. I mange år har hun stått på Bønnekortet. I februar ble hun pensjonist. (Side 10.)

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1,12

Foto: Isak Kristoffersen

– Vi priser Gud i samstemt kor

Da jeg var liten leste jeg flere bøker om Polyanna. Hun var slik jeg husker det alltid takknemlig og jeg ble bergtatt av denne jenta. Hun hadde en optimisme og ukuelig tro på menneskers gode hensikter og fikk alle til å «tine opp». Plutselig her en dag kom jeg til å tenke på henne igjen. Ikke fordi jeg var så veldig takknemlig, men jeg hørte sangen «Takk, gode Gud for alle ting» (Salme 290) og akkurat da traff det meg sånn at alt i naturen ble omtalt som bror, søster, moder.

Sangen er inspirert av Frans av Assisi som tolker livet og skaperverket rundt seg på en utrolig måte. Nå når det har vært så kaldt er det også blitt klare farger. Masse nordlys og månen lyser så klart. Jeg er fascinert av naturens underverker inn i mitt synsfelt. Jeg tiner på en måte, selv om det er veldig kaldt.

Og så blir jeg bekymret, for det er ikke en verden som tiner som lyser mot meg i alle nyhetsinnslag. Da må jeg bare minne meg selv på det siste verset:

*Syng, dag og natt! Syng hav og jord!
Vi priser Gud i samstemt kor:
Du er så rik! Du ser oss nå,
du bøyer deg mot alle små.
Halleluja, halleluja
Takk for alle dine under!*

Må vi ta dette med oss inn i de neste dagene.

Søsterhilsen
Froydis Vestbøstad
styreleder SMR

– Min fred gir jeg dere

Lytter vi til nyhetene mangler det ikke på dårlig nytt. Det totale inntrykket vi sitter igjen med, kan fort være at det er mest seriøst å være ordentlig bekymret. En kollektiv frykt har slått rot, og vokser med den rike næring den får fra dokumenterte katastrofer, kriger og varsler om «nye tider».

La oss derfor også besinne oss på den åndelige virkelighet som vi samtidig og like fullt er en del av. I Johs. 14,1 formaner Jesus: *La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg.* Og fra samme kapitel vers 27: *Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet.*

Jesus sa dette i en sammenheng hvor det var store forandringer på vei for disiplene. Erfaringen de var i ferd med å få ved å følge Mesteren rundt forbi skulle ikke fortsette på samme vis? Jesus forberedte dem på det, uten at de forsto mye av hvordan de skal greie ut med det som skulle komme.

Utsikten til store endringer bringer ofte uro og usikkerhet – for noen også angst. Disiplene var ikke annerledes enn folk flest. Jesus skjønnte det. Han trøstet og lovet å etterlate dem fred. Ikke fred for utfordringer, krise eller problemer, men trygt fellesskap gjennom alt som måtte komme. Ingen etterlates alene. I dette er det kraft å hente for oss.

Styrken i det som her oppfordres til å ta imot er noe langt mer enn «*Vi får bare håpe på det beste*» eller andre likegyldige utslag av en fatalistisk skjebnetro.

Ordene her er hentet fra samme kapitel hvori Jesus sier: *Jeg er veien, sannheten og livet.*

Med andre ord nettopp det vi trenger for å gå inn i fremtiden. Ordene ble sagt av en som har makt til å snu opp ned på alt om Han vil, en som skulle vise seg å ha makt over død og liv.

Gjennom tro har vi adgang til en fred som er større enn den verden kan gi. Skal vi ha adgang til den fred skjer det gjennom tro. *Tro på Gud og tro på meg*, sier Jesus. Vi inviteres til å bringe all vår menneskelighet frem for Guds allmakt og motta en fred som overgår utfordringer og usikkerhet.

Ikke en fred som skal brukes som en sovepute, men en fred som gir ro og overblikk til innsats, beslutninger, og mot til å «ta livet på seg» under alle forhold. En Gudgitt fred – samtidig som vi er i full kontakt med jordisk virkelighet og med de harde fakta. En fred som omkranser den fulle kompleksitet som vårt liv består av.

La oss be:
Gud, vi takker deg for at du SER og du VET.
Ja ALT.

Vi ber nå om din hjelp til å knytte vårt ufullkomne liv sammen med din fullkommenhet og motta av din nåde. Du ser når rådvillheten vår ikke lar seg skjule, og skygger for kildene vi har i deg. Du vet hva hver av oss strever med.

Gi oss det mot vi trenger til enhver tid og situasjon.

La oss få erfare den fred som overgår hva verden kan gi.

La din Ånd være i vårt sinn og tanker.

Velsign du oss Herre. Amen.

Ester Røen
medlemskontakt og styremedlem i SMR

Fistelproblemet finnes ikke bare i Etiopia. Også på Madagaskar lider mange kvinner av denne skaden. Her er bilde av et pasientrom på Betela sykehus hvor hele familien er sammen. (Foto: Rolf Ekenes)

Når hjelpen gir livet tilbake

På Madagaskar finnes kvinner som lever i årevis med skader etter en vanskelig fødsel – ofte i skam, isolasjon og uten håp. På Betela sykehus i Morondava møter de både høy faglig kompetanse og kristen omsorg. Nå planlegges nye forebyggende tiltak, inspirert av vellykkede erfaringer fra Etiopia. Dette arbeidet er mulig takket være trofast støtte fra givere – også fra Sykepleiernes Misjonsring.

Tekst: Sonja Küspert og Rolf Ekenes/NMS

På vestkysten av Madagaskar ligger Betela sykehus i Morondava, grunnlagt i 2006 av SALFA – helseavdelingen i den gassisk-lutherske kirken. Hit kommer ikke bare pasienter fra nærområdet, men også fødende kvinner langveis fra når fødselen stopper opp og det er behov for keisersnitt. Dessverre kommer noen for sent. Barnets liv kan ikke alltid reddes, og i tillegg får noen kvinner alvorlige fødselsskader – fistel.

En fistel er en unormal kanal mellom livmor og blære eller tarm, noen ganger begge deler. Følgen er ukontrollert lekkasje av urin og/eller avføring. For kvinnene rammer dette langt mer enn kroppen. Mange blir utstøtt, forlatt av ektemannen eller de velger selv å leve alene. Noen lever isolert i årevis, med sorg, skam og tap av verdighet.

Heldigvis finnes det hjelp. På Betela sykehus ledes arbeidet av dr. Hery

På veggen ser du sykehusets motto. Oversatt til norsk blir det «Vi som flittig går til svangerskapskontroll opplever ingen ubehagelige overraskelser.» (Foto: Zonirina Herisitraka Fiantsoanantainaina)

Rafanomezantsoa, direktør og sjefskirurg, med spesialutdanning i fistelkirurgi. Rundt 95 prosent av kvinnene som opereres, blir helt friske. I 2024 alene fikk 130 kvinner livet tilbake gjennom vellykkede operasjoner.

Noen av pasientene har levd med fistel i 20, 30 – ja, helt opp mot 40 år før de kom til behandling. Mange forteller at livet har vært så tungt at de heller ville dødd i barsel hvis de hadde fått velge.

Jo tidligere behandlingen skjer, desto større er sjansen for full tilheling. Samtidig er behovet enormt: Om lag 2000 nye tilfeller oppstår hvert år på Madagaskar, langt flere enn sykehusene har kapasitet til. SALFA-sykehusene i Morondava, Vangaindrano og Fianarantsoa opererer rundt 1000 kvinner årlig, mens statlige sykehus tar cirka 500.

Et globalt problem – og et felles ansvar

Fistelskader er ikke unikt for Madagaskar. I Etiopia ble problemet kjent gjennom legeekteparet Cathrine og Reginald Hamlin, som i 1974 grunnla Fistula Hospital i Addis Abeba. I dag støtter Fistula Foundation sykehus verden over, også Betela. I tillegg bidrar NMS gjennom sitt mor-barn-program, særlig der kvinner trenger flere operasjoner og videre oppfølging.

Denne støtten – også fra Sykepleiernes Misjonsring – gjør at kvinner får transport, operasjon, opphold og omsorg helt gratis. For mange betyr det ikke bare fysisk helbredelse, men nytt håp, ny verdighet og en fremtid.

Forebygging – nøkkelen videre

Like viktig som behandling er forebygging. Med erfaring fra «Safe Motherhood»-prosjektet i Etiopia, som dokumenterte varig reduksjon i nye fisteltilfeller, er det nå planer om å starte tilsvarende tiltak på Madagaskar. Prosjektet bygger på lokalt engasjement, opplæring og veiledning av gravide, med tydelig budskap om å føde på helseinstitusjon. Planen er å starte i det små og utvide gradvis.

På Betela er det høyt pasienttrykk, og behovet for både personell og plass er stort. Likevel møter man et engasjement som gjør inntrykk. Ansatte jobber ofte ubetalt overtid for å sikre god behandling. Hver torsdag samler de inn penger til pasienter som ikke har råd til mat eller egenandel.

Over inngangen står ordene: «Vi pleier – Jesus helbreder.» Omsorg, respekt og nestekjærlighet preger møtene mellom pasient og personale. Mange reiser hjem ikke bare friske i kroppen, men også styrket i håp og tro.

Norske og kamerunske leger samlet under kurs i trope- og infeksjonsmedisin ved sykehuset.

«Ved vårt sykehus skal alle få hjelp!»

Det er ikke et lett motto i en verden med mye fattigdom og et helsesystem hvor alle må betale for den helsehjelpen de får. I to år har SMR gitt støtte til «NMS – Sykehusets venner i Kamerun». Pengene går til å kjøpe inn nytt utstyr til sykehuset Hôpital Protestant Ngaoundéré, et sykehus mange norske har et varmt hjerte for.

«NMS - Sykehusets venner i Kamerun» består av en gruppe leger i Norge som ønsker å støtte sykehuset Hôpital Protestant Ngaoundéré (HPN). Innsamlede midler går via NMS' givertjeneste og forvaltes i

samarbeid med støtteforeningen. Målet er tydelig: å styrke driften av sykehuset gjennom økonomisk støtte og faglig samarbeid, i tråd med kirkens diakonale arbeid.

Pengene som gis brukes til å betale lønn til en legespesialist, Dr. Christian Nzentem, til nytt utstyr som gir bedre diagnostikk og behandling og til oppussing av sykehuset.

SMR har støttet sykehuset over to år. Først med støtte til ultralydapparat, deretter med laboratorieutstyr.

– Dette er ledelsen ved sykehuset veldig glad for. Det er ikke bare pengene, men at vi bryr oss om dem. De er opptatt av å gi best mulig behandling og pleie til alle som kommer til sykehuset, men pengene strekker ikke med til vedlikehold og bedre utstyr

Bedre diagnostikk gir tryggere behandling.

Inngangen til sykehuset i Ngaoundéré. For mange er dette døren inn til håp, behandling og omsorg.

når lønninger og driftsutgifter er betalt, forteller lege Rolf Bergseth i støttegruppen. Gruppen består av tidligere legemisjonærer, og misjonærbarn som er leger og jordmor. Hovedmålsetningen er å styrke driften av HPN ved å styrke kvaliteten på arbeidet.

Lang misjonshistorie

Dr. Bernt Bjaanes var første norske lege i Ngaoundéré fra desember 1947. Han foreslo at sykehuset i Ngaoundéré skulle være sentrum for NMS sitt sykearbeid som i høy grad var basert på sykestuene rundt omkring.

I 1956 var det norsk og amerikansk kirurg på plass, og likeså to sykepleiere både fra Norge og USA. Det ble startet uautorisert sykepleieskole, og det første regulære kurset startet i januar 1956 med Ada Kopstad som lærer. Mange år senere fikk sykehuset offentlig godkjent hjelpepleieskole med det første kullet fra 1977.

Sykearbeidet var en naturlig del av

misjonsarbeidet fra starten av. Barnelege Harald Hurum var siste norske legemisjonær ved sykehuset fram til 2002. I dag eies og drives sykehuset av den evangelisk lutherske kirken i Kamerun. For å styrke kvaliteten er det avgjørende med både kompetanse og utstyr.

Det norske engasjementet handler ikke bare om penger. Det handler også om relasjoner og faglig fellesskap. Rogaland legeförening har siden 2012 hatt seks kurs i trope- og infeksjonsmedisin ved sykehuset. Man har benyttet afrikanske leger ved sykehuset i undervisning av norske leger og sykehuset har vært en god læringsarena.

«To lys skal skinne for kjærlighet og tro, for dem som viser omsorg og alltid bygger bro.» Sitatet fra adventssangen Tenn lys ble delt i et nyhetsbrev fra Sykehusets venner. Det beskriver på mange måter kjernen i det norske engasjementet for sykehuset i Ngaoundéré.

Årsmelding for 2025

Landsmøtet 2025 valgte nytt landsstyre, som konstituerte seg slik:

Frøydis Vestbøstad (leder)
 Olaug Husby (nestleder)
 Torunn Tvedt (sekretær)
 Kristin Sandvik (styremedlem)
 Ester Røen (styremedlem og medlemskontakt)
 Joy Ingrid Gullestad Røyseland (vara)
 Ester Vinnem (vara)

Årsregnskap for 2025

Inntekter	2025	2024
Kontingent	99 434	116 267
Gaver (enkeltpers)	125 790	147 743
Gaver (SMR-grupper)	292 624	324 958
Testamentarisk gave	500 000	0
Overføring fra fondet	1 858 652	0
Inntekter Landsmøtet	110 141	0
Sum inntekter	2 986 640	598 968
Kostnader		
Driftskostnader	65 584	58 547
Misjonsringen	162 429	139 894
Prosjektstøtte	671 000	760 000
Sum kostnader	1 068 893	958 523
Driftsresultat	1 917 747	-359 555
Finansinntekter	72 988	82 462
Årsresultat	1 990 735	-277 093
(Bankinnskudd)	3 995 103	2 015 288)

Årsregnskapet viser et overskudd på cirka 2.000.000. Året før var det et underskudd på omlag 275.000. Den største forskjellen fra 2024 til 2025 er at SMR fikk en testamentarisk gave og at verdiene fra fondet ble overført i 2025. Ved årets slutt hadde SMR et bankinnskudd på nesten 4.000.000.

Landsstyremøteår er alltid et spesielt år. Det er mye forberedelser, bønn og tanker i den forbindelse – for den lokale arbeidsgruppen og for landsstyret. Men så er det så kjekt når vi møtes og virkelig kjenner på samholdet.

Det har vært avholdt to ordinære landsstyremøter og to ekstraordinære, som til sammen har behandlet 27 saker.

Fondet «Hjelp i sykdom og nød STI» som i flere år ikke har gitt nok avkastning til at vi kunne dele ut midler, ble på landsmøtet enstemmig vedtatt avvirket. Et avviklingsstyre på tre ble dannet. Og med et godt samarbeid mellom nødvendige instanser kunne vi før årsskiftet på gledelig vis erfare alle formaliteter i orden og fondets innestående på kr. 1 858 652,- kunne etter fondets vedtekter overføres til SMRs konti, og derfra komme til nytte i kommende prosjekt-tildelinger. Dette vil forenkle størrelsen av SMRs administrative forpliktelser og utgifter. I tillegg mottok vi i 2025 også en testamentarisk gave på kr. 500.000.

Opprydding i medlemsarkivet

SMRs regnskap ble også i 2025 ført til vår fulle tilfredshet av Ingvar Nevland. Når alt slikt er i orden blir også revisorsamarbeidet smidig og overkommelig. Og det har vært mulig å sende hver enkelt gruppe oversikt av samlet kollekt for både 2024 og 2025.

Et annet regnskap som på sitt vis er vanskeligere å holde styr på er vårt medlemstall. I et forsøk på overblikk er medlemslisten etter 31. desember redusert til kun kontingentbetalende gjennom 2025. Og endte dermed på 257 medlemmer.

Oslos SMR gruppe ble avsluttet i 2025. Men resten av de 26 gruppene «holder

På landsmøtet ble det arrangert en spennende utflukt til Tautra. Her har vi lunsj-stopp underveis.

stand» med vekslende 3-10 medlemmer på møter. Noen sees fortsatt nesten månedlig, mens andre sjeldnere. Ved ringerunde til alle grupper sitter daglig leder igjen med en mengde utrolig fine eksempler på samhörigheten og fellesskapet i hver enkelt gruppe. Det varmer.

For øvrig fikk SMR tre nye medlemmer og seks utmeldinger i løpet av året. Det vites om 22 avdøde, men her kommer mørketall i tillegg, der hvor SMR ikke varsles.

På landsmøtet var vi 39 stemmeberettigede på Scandic Hell, Stjørdal. Det kom noen flere på møter, og vi fikk innblikk i arbeidet som SMR støtter ved å lytte til utsendinger fra både Kirkens Nødhjelp, MAF, Tabita og Madagaskar. Det var godt å være samlet om Guds Ord og bibeltidholder Inger Lise Skauge fikk malt mange av kvinnene i Bibelen levende for oss. Turen til Tautra ble vellykket på så mange måter. Festkvelden bar preg av at det er mye som skjer rundt om i verden og som vi i SMR får være en del av.

Bønnekortet har fått nytt uttrykk

Misjonsringen har også i 2025 kommet ut med fire numre. Redaktør Christine

Kristoffersen gjør en fremragende jobb. At bønn og bønnesvar er viktig, blir vi påminnet i alle utgavene av Misjonsringen.

Bønnekortet for 2026 fikk et nytt uttrykk i blad 4/25. SMR måtte innse at det ble for vanskelig å holde utsendingers navn tilstrekkelig oppdatert, samtidig som de fleste prosjekter drives av lokalt ansatte som vi ikke har navn på. Derfor har vi valgt å la forbønn gjelde prosjekter knyttet til helse, som misjonselskapene har i ulike land, og som også SMR får være med å støtte, eller har støttet. Gud hører bønner og han vet hvem som er hvor.

I desember deltok Frøydis på Norme sitt ledermøte, og her er vi alltid møtt varmt velkommen. Det er en genuin interesse for hva vår lille organisasjon når ut med til medlemmer og ut til de som søker økonomisk støtte. Det er godt å merke at vi også her står sammen, vi som en lillesøster som alltid får lov til å være med når de store er samlet.

Med disse omrissene av fakta og gode minner fra 2025 takker vi medlemmer for trofast medvandring og ser mot 2026.

Frøydis Vestbøstad

– Tusen takk for alle artiklene du har skrevet for oss og alle prosjektene du har latt oss ta del i, Sonja. Vi kommer til å savne engasjementet ditt! Håper du får mange gode år som pensjonist!

En trofast stemme takker av

– Det ga meg styrke og selvtillit å vite at mange ba for meg og arbeidet mitt, sier Sonja Küspert. Etter over 20 år i misjonens tjeneste er hun nå blitt pensjonist – og Det norske misjonsselskap mister en erfaren prosjektleder og formidler.

I mange år har Sonja Küspert (67) stått på Bønnekortet til Sykepleiernes Misjonsring. Først som misjonær på Madagaskar, deretter i Etiopia og til slutt som prosjektleder for NMS, stasjonert i hjemlandet Tyskland. Det er blitt mange reiser for å besøke prosjektene hun har ledet. Gjennom jevnlig rapporter har vi i SMR fått ta del i arbeidet.

– I jobben for NMS – har det hendt at du har merket at du ble bedt for?

– Jeg har følt meg støttet og beskyttet. Helt siden barndommen har jeg hatt en indre trygghet og tillit gjennom min kristne tro, selv om det også har vært situasjoner der jeg har kjent på engstelse og usikkerhet. Men jeg har

alltid hatt følelsen av at det fantes en vei som ville være bra for meg, forklarer Sonja. – Det ga meg styrke og selvtillit å vite at mange ba for meg og arbeidet mitt.

– Hvordan føles det å bli pensjonist?

– Jeg har det bra som pensjonist. Jeg kan disponere tiden min fritt og har mer tid til hobbyene mine, som for eksempel veving, og til familien min. Jeg har tre barn og snart sju barnebarn. Det er godt at jeg kan besøke dem når som helst.

Utdannet barnesykepleier

Sonja bor nå i nord-øst Bayern, i en liten landsby. Til sammen jobbet hun nesten 24 år

Utsendingsgudstjeneste i Hamarøy kirke i 2002. Kort tid senere reiste familien Küspert til Madagaskar – med barna på 5, 12 og 14 år. Det ble starten på spennende år i misjonens tjeneste.

for NMS: seks år på Madagaskar, nesten 11 år i Etiopia og de siste årene på hjemmekontor i Tyskland. Derfra hun reiste ut i verden og besøkte prosjektene hun veiledet.

I bunnen er Sonja utdannet barnesykepleier i Tyskland. Etter utdannelsen jobbet hun først på et hjem for funksjonshemmede, deretter på et sykehus inntil hun fikk sitt første barn. Kort tid etter fødselen flyttet den lille familien til Hamarøy i Nord-Norge hvor mannen hennes hadde fått jobb som tysklærer.

Etter 14 år i Nord-Norge søkte mannen på en ledig stilling som prosjektleder for NMS på Madagaskar. Det ble starten på spennende år i misjonens tjeneste for dem begge.

– I starten jobbet jeg bare 50 prosent, men etter hvert som barna ble større økte jeg stillingen. I Addis Abeba innebar oppdraget lange reiser for å besøke prosjekter. En slik rundtur kunne være på 1000–1400 kilometer. Da den politiske situasjonen i landet begynte å bli anspent måtte vi bytte ut bilen med fly.

Sonja og mannen byttet på å reise, slik at det alltid var noen hjemme med yngstedatteren som gikk på skole. En liten stund var ekteparet de eneste NMS-ansatte i landet og hadde hånd om over 30 prosjekter!

Blitt mer takknemlig

Etter hvert fikk Sonja også ansvaret for prosjekter i andre land, som Egypt og Thailand. Hun opplever at det å bo i og å besøke mange ulike land har gjort henne mer takknemlig.

– Jeg har lært at man ikke kan ta alt for gitt, men at det å leve i et demokrati der man fritt kan uttrykke sin mening er et privilegium. Å ha rent drikkevann fra springen, strøm og internetttilgang er ikke noe man skal ta for gitt. I mange land har kvinner en svak posisjon og må kjempe for rettighetene sine. Selv det å motta pensjon er noe mange ikke får nytte godt av, sier Sonja Küspert.

Kvinner samlet i sirkel lytter sammen til en radiosending fra Hagars reise. (Alle foto: Tabita Go)

Håp og heling i fellesskap

Gjennom prosjektet «Hagars reise» får kvinner på Zanzibar undervisning, fellesskap og støtte til å bearbeide traumer og finne nytt håp. Med støtte fra Sykepleiernes Misjonsring bidrar prosjektet til heling – båret av tro, kunnskap og bønn.

En enkel øvelse for ro og regulering – små grep som kan gi støtte og hjelp i hverdagen.

Kvinner sitter samlet i en sirkel. Noen har barn på fanget. Midt i rommet står en liten radio. Sammen lytter de til en sending fra Hagars reise – et prosjekt som gir rom for å dele livserfaringer og finne håp og heling i møte med Gud. Arbeidet er en del av Tabitasenterets bistandsarbeid, Tabita Go, som Sykepleiernes Misjonsring har støttet med 50.000 kroner.

Støtten har bidratt til undervisning og oppfølging av kvinner på Zanzibar som lever med erfaringer av vold, tap og dype traumer. Gjennom seminarer om traumehåndtering, mestring og heling har deltakerne fått både kunnskap og åndelig støtte. Undervisningen tar på alvor hvordan smerte setter spor i

I løpet av det siste året har rundt 70 kvinner deltatt på undervisning, og mange av dem bruker nå det de har lært til å støtte andre i sine lokalsamfunn. Prosjektet gir både håp og konkrete verktøy i hverdagen.

kropp og sinn, og peker samtidig på håpet i Kristus. Ifølge tilbakemeldingene har dette hatt stor betydning. Lederen for Women of Hope i Tanzania skriver at en undersøkelse blant deltakerne viste at seminaret var «livsforvandlende og ga kvinnene heling, fornyet tillit til Gud og nytt håp».

Prosjektet Hagars reise er utviklet med bevissthet om den religiøse og kulturelle konteksten på Zanzibar. Navnet er hentet fra Bibelens Hagar – en kvinne som opplevde store lidelser, men som ble sett og tatt vare på av Gud. Hagar er også kjent i muslimsk tradisjon, og navnet er valgt fordi det «ikke skaper noen barriere for at muslimske kvinner kan delta i prosjektet». Arbeidet kombinerer fysiske samlinger med radiosendinger på swahili, der bibeltekster, undervisning og praktiske øvelser gir et felles utgangspunkt for samtale, bønn og støtte i små grupper.

Dyrebare for Gud

Tilbakemeldingene fra deltakerne forteller om dype forandringer. En kvinne beskriver hvordan hun bar på smerte i stillhet: «Jeg fortsatte å leve med denne situasjonen uten å fortelle det til noen, helt til den dagen jeg deltok på et seminar om å lege indre sår.»

Under seminaret opplevde hun at «en tung byrde var løftet av meg», og at hun fikk «begynne på nytt og se min verdi igjen». Hun forteller videre at erfaringen har gitt henne mot til å hjelpe andre kvinner, slik at også de kan få erfare at de er dyrebare for Gud.

Arbeidet stopper ikke med seminarene. Kvinner som har deltatt, bruker nå det de har lært til å støtte andre i sine lokalsamfunn. I et nyhetsbrev fra Tabitasenteret beskrives det hvordan deltakerne selv har tatt initiativ til å holde kontakt, dele historier og be for hverandre videre. «Det er utrolig hva kunnskap, forståelse, ferdigheter og håp kan føre til», skriver prosjektlederne.

Hva er Tabitasenteret?

Tabitasenteret er et kristent ressurscenter på Heimdal i Trondheim, tilknyttet Ungdom i Oppdrag Norge. Senteret tilbyr samtaler, undervisning og bistandsarbeid innen traume, tap og livsmestring for kvinner, med mål om frihet og nytt håp. **Tabita Go** er bistandsavdelingen og driver traumehjelp og misjonsarbeid internasjonalt, blant annet gjennom undervisning, ledertrening og støtte til sårbare kvinner i ulike deler av verden.

– Anne-Brit var en gledesspreder!

Anne-Brit Bråten (1940-2025)

Anne-Brit gikk på Østfold sykepleierskole. Hun ble tidlig rekruttert til SMR, og var medlem siden 1967. I to perioder var hun medlem av landsstyret.

Etter fullført sykepleierutdanning gikk Anne-Brit på bibelskole i Stjørdal, misjonsskole i Oslo og språkkurs i Frankrike. Deretter gikk reisen til Madagaskar, hvor hun arbeidet ved Bekoaka Spedalskeby. Grunnet sykdom måtte hun returnere til Norge etter bare seks måneder.

Senere arbeidet hun på sykehjem, som menighetssøster og ved Blodbanken på Sarpsborg Sykehus i ti år. Sammen med mannen, Kåre Olaf Bråten, fikk hun to barn og to barnebarn som hun var veldig stolt av.

Anne-Brit var en positiv og tjenestevillig gledesspreder med et blikk for sine medmennesker. Med henne har vi mistet en varm og trofast misjonskvinne. Vi takker for alt hva Anne-Brit fikk bety gjennom sitt lange liv og lyser fred over hennes gode minne.

På vegne av **Sarpsborg og Fredrikstad SMR**, Reidun Lystad

SMR i Ulstein: Neste år fyller foreningen 50 år. Fra venstre: Dordi Hauge Hansen, Bjørg Hasund, Synnøve Havåg, Ingrid Ringstad, Anne Bjørg Moldskred og Randi Nygjerde.

Helsing fra SMR i Ulstein

Det er 10 år sidan landsmøtet var her i Ulsteinvik og neste år er det 50 år sidan foreninga vår var starta. Fleire av oss har vore med heilt fra starten. Medlemstalet har gått ned, men vi er framleis seks søstre som møtes kvar måned til SMR-møte. Vi samlast rundt om i heimane, og biletet er teke frå adventsmøtet vårt i desember.

På landsmøtet i Stjørdalen deltok tre fra foreninga vår og det var ei stor oppleving. Vi vil takke for et fint og inspirerende landsmøte med godt fellesskap med morgenbønn, gode bibeltimar og misjonsmøte. Spesielt var turen til Tautra Mariakloster ei stor oppleving.

Sender også ei spesiell helsing til vår nye leiar Frøydis og vår nye redaktør Christine. Vi vil huske på dere i bønn!

I disse urolige tider vil vi minne kvarandre om Jesus sine ord til læresveinane som

kjempa i stormen på Genesaretsjøen: «Ver ved godt mot, det er Meg. Frykt ikkje! Matt 14 v 27. La oss ta med oss dette ordet inn i 2026. Ver velsigna!

– Tusen takk!

Sykepleiernes Misjonsring har med stor takknemlighet mottatt en gave på 500.000 kroner fra avdøde Liv Ljosnes. Liv døde i april i fjor, 103 år gammel. Gaven er et sterkt uttrykk for et langt liv preget av omsorg, engasjement og trofasthet – både i yrket og i misjonsarbeidet.

Liv var utdannet ved Bergen kommunale sykepleierskole ved Haukeland sykehus, hvor hun senere fikk fast ansettelse. I 1951 tilbrakte hun et år ved Københavns Kommunehospital. Noen år senere fortsatte hun sin faglige fordypning med to semestre ved Norges Høyere Sykepleierskole i Oslo i 1960–61. Deretter vendte hun tilbake til Bergen og Haukeland sykehus, hvor

Bønneemner i dette nummer:

Zanzibar:

Mange gutter opplever vold som barn og vidererfører dette som ektemenn og som fedre når de blir voksne. Be om at denne voldsspiralen på Zanzibar brytes. Be om at Gud sender de rette menneskene til å være med og utvikle et undervisnings-arbeid rettet mot menn. En ung mann som heter Godwin har startet allerede. Be Gud om å hjelpe ham og vise ham hva han skal gjøre.

Land med muslimsk flertall:

En utsending i «sensitivt arbeid» har sagt at de særlig under Ramadan opplever åndskamp, og derfor særlig ber om forbønn under Ramadan.

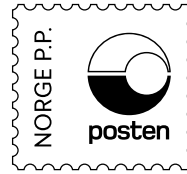
I år forventes Ramadan å begynne onsdag 19. februar 2026 og avsluttes fredag 19. mars 2026. Ramadan følger månekalenderen, så den endelige starten fastsettes ved observasjon av nymånen. Derfor kan datoen variere med én dag fra land til land – også innen Midtøsten.

hun arbeidet som avdelingssykepleier og oversykepleier frem til hun gikk av med pensjon i 1987.

I Sykepleiernes Misjonsring var Liv medlem helt fra hun var nyutdannet, og hun fulgte arbeidet trofast i mange tiår, frem til gruppen i Bergen ble nedlagt i 2016. Gaven hun har etterlatt seg, vil komme misjonsarbeidet til gode og være til stor hjelp.

**Husk å betale års-
kontingenten for 2026**
400 kr (200 kr for studenter)
Bankkonto: 1609.51.13676
Vipps-nummer: 560952

Returadresse
SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92A,
7033 Trondheim

MISJONSRINGEN utgis av
Sykepleiernes Misjonsring
Her finner du mer informasjon om oss:
www.misjonsringen.no
facebook.com/misjonsringen
instagram.com/misjonsringen

Medlemskontakt:

SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92 A,
7033 Trondheim
E-post: post@misjonsringen.no
Telefon: 47 67 87 97

Leder:

Frøydis Vestbøstad
Gulbrandsvegen 11, 7088 Heimdal
E-post: styreleder@misjonsringen.no
Tlf: 93 80 67 48

Redaktør:

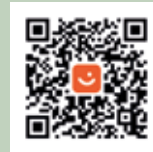
Christine Kristoffersen,
Tors vei 54A, 1540 Vestby
Epost: christine@misjonsringen.no
Tlf: 41 12 81 80

Sykepleiernes Misjonsring (SMR) er en sammenslutning av sykepleiere som har til hovedoppgave å be for misjonen, spesielt for sykepleiere i misjonens tjeneste.

SMR er også en støtte- og hjelpeorganisasjon for evangeliske misjonsorganisasjoner.

Gaver:

Bankkonto: 1609.51.13676
Vipps-nummer: 560952

Husk å skrive i beskjedfeltet til Vipps eller nettbank hva beløpet gjelder. Merk kollekter med eget navn eller gruppas navn.

Frist for innsendelse av materiell til neste nummer: **13. mai**

Østfold Trykkeri
ISSN 1892-7416